

saa det, man gør efter mine Begreber nu, og det beklager jeg.

Det ærede Medlem Hr. Rode vilde, saa vidt jeg i alt Fald forstod ham, i mine Ord lægge, at jeg ønskede for al Fremtid at standse dette Havneanlæg. Jeg har tværtimod ved alle de Lejligheder, hvor jeg har talt, kun sagt, at jeg vilde vinde Erfaringer, forinden jeg vilde gaa videre. Jeg har lige saa lidt som nogen anden haft den Tro, at jeg kan vide, hvad der vil ske i en fjern Fremtid. Det var jo muligt, at denne fjerne Fremtid vilde give saadanne Forhold, at det var fuldt forsvarligt i enhver Henseende at skride til dette meget kostbare Anlæg. Det eneste, jeg har ønsket, er, at man skulde se Tiden an, ikke skabe Forventninger i Hanstholm og Egnen deromkring i Retning af, at man i hvert Fald skulde have Havnen, men at man skulde have tilvejebragt en Situation, hvor man fuldkommen roligt og besindigt kunde se den nærmere fremtidige Udvikling i Møde og paa Grundlag af de Erfaringer, der da kom, enten skride til en effektiv Standsning eller, om Forholdene maatte tale derfor, atter fortsætte Arbejdet. Det, der nu ganske utvivlsomt sker, er altsaa, at man fortsætter.

Jeg skal saa sige et Par Ord til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Jeg kan da rent menneskeligt set kun i høj Grad komplimentere den højtærede Minister for, at han aabent og ærligt erkender, at han vedblivende har den samme Opfattelse som for et halvt Aar siden. At blive besejret er jo menneskeligt, og at tage et Nederlag med en saadan Koldblodighed som den, hvormed den højtærede Minister tager det, er kun fortjenstfuldt. Men naar saa den højtærede Minister, efter for saa vidt at have været enig med mig, slutter med at give mig, kan jeg maaske have Lov at sige, et Spark, saa er jeg en lille Smule ked af dette, idet jeg synes, at den højtærede Minister her kunde have vist en lille Smule mere Storsind, end han gjorde.

Den højtærede Minister siger, at den Argumentation, hvorpaa jeg indlod mig, gaaende ud paa, at det, Ministeren vilde gøre, i Virkeligheden var at lovgive paa Finansloven, den Argumentation gælder til Wandsbeck. Ja, det kan være den højtærede Ministers Mening, men denne Mening behøver jo strengt taget ikke at være den rigtige, og det er nu altid ganske sundt, naar man staar overfor at skulle forhandle sig til Rette, saa ogsaa saa vidt muligt at forsøge paa at sætte sig ind i den anden Parts Tankegang. Og saa kan den højt-

ærede Minister tale saa meget han vil om Wandsbeck, i vort Parti har vi nu den Opfattelse, at det, der her sker, er en højst uheldig Form for at naa noget, med Hensyn til hvilket i hvert Fald en Del af mit Partis Medlemmer er enig med Ministeren i, at det vilde man gerne naa.

For Fremtidens Skyld vil jeg da gerne i al Ærbødighed henstille til den højtærede Minister ved enhver Lejlighed at tilrettelægge Tingene saaledes, at man med størst mulig Sandsynlighed naar det Maal, som man sammenlagt gerne vil naa. Trods det, at Ministeren efter min Opfattelse har en meget uheldig Politik, saa er han dog rent menneskelig set, tror jeg, i høj Grad et udpræget Realitetsmenneske, og hvis dette er rigtigt, saa tror jeg ogsaa, den højtærede Minister vilde gøre klogt i at regne med de Realitetsfølelser, der kan røre sig hos andre Partier, ved kun at tage Sigte paa at naa det, der skal naas, og i øvrigt i de for den paa-gældende Minister maaske betydningsløse, men for andre maaske betydningsfulde Spørgsmaal at vælge de Former, som lettest vil føre til det Maal, man vil naa.

Slebsager: Det ærede Medlem Hr. Holstein fremkom med nogle Bemærkninger om min Administration af Statsvirksomhederne. Jeg skal ikke indlade mig paa nogen Imødegaaelse af disse det ærede Medlems Udtalelser, men kun henvise ærede Medlemmer til at studere Statsvirksomhedernes Regnskaber for 1919—20 — det var det Aar, jeg overtog Statsvirksomhederne — og saa for Aaret 1923—24. De Tal, der dér findes, vil danne en meget smuk Illustration til det ærede Medlems elskværdige Udtalelser til mig.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Holstein omtalte, nemlig Spørgsmaalet Aarhus Banegaard, er jeg i det væsentlige enig med det ærede Medlem og de andre Talere, der har omtalt dette Forhold. Jeg anser det nemlig for at være en kortsynet Sparsommelighed at gaa til den Ordning, man nu er i Færd med at træffe med Hensyn til Aarhus Banegaard. Det er efter min Opfattelse en kortsynet Sparsommelighed af ganske samme Art som den, der fra Ministeriets Side i Virkeligheden vises overfor Spørgsmaalet Hanstholm. Anlægget af Aarhus Banegaard, og hvad dertil hører, er et Anlæg, som bør være paa langt Sigt og med en meget betydelig Udvikling for Øje; Anlægget af Vestkysthavnene — det være sig ved Hirtshals eller ved Hanstholm — er ligeledes Anlæg, der bør iværksættes med en meget lang Frem-